

senco tvoje žene,
sence naših mater,
sence naših otrok.

Potrebne so mi sence vsega človeštva!

Mojster,
pridi in mi bodi za vajenca!

Georgi Konstantinov

V ŽGOČEM
POLETJU

V žgočem poletju
nosim sveženj obleke.
Če potujem pozimi,
zavijam kruh samó.
In če je veter, vem —
obeta se nam zlo.
Telesu krepkemu sem opomin,
kako sem slab.
V globini bredem reke,
ki polne so plitvin.
In vpijem po človeku,
če kdaj sem sam.
Ne nosim praznične obleke,
če ni nedeljski dan,
ker tak je ves moj mnogoljudni klan.

Ne morem piti vode
iz tujčeve dlani.
A vsaka tuja muka
kos kruha mi greni.
In nosim v sebi, zase
tegobe svoje skrite.
Bojim se sleherne besede
med štirimi očmi.
Poslušam rad prešerne pesmi,
a smešen se mi zdi,
če kdo bi želel sam
dvoglasno pesem peti.
Najboljše novih vin — pregovor znan —
je moje vino —
tako trdi moj mnogoljudni klan.